

Стотици изоставени къщи, грохнали под тежестта на времето и нищетата, накацали плътно една до друга по стръмните брегове на реката. Разнебитени покриви и прозорци с избледнели парцаливи пердета, зад които плахо надничат призраци от миналото. Разпадащи се зидове, а в цепнатините им вятърът си тананика зловеща мелодия. Малки дървени балкони с липсващи парапети или продънен под.

Врати изкривени, стенещи на пантите си с гласа на плачещо дете. Сокаците – мрачни, тесни, едва проходими, почти клаустрофобични. И зад всеки ъгъл – очертанията на старата църква и тя самотна и безмълвна. Добре дошли в село Пирин ! Тук, в най-потайното кътче на планината, господари са тишината и ... забравата.

Какво се е случило ? Къде са хората, защо са изоставили къщите си, градени с толкова труд, любов и надежди? Сякаш орисница е омагьосала изгубеното в Пирин планина село – да застине във времето, да опустее и да потъне в мълчание, да се сроди с вечността и да омае всеки който случайно замръкне тук. Самотата, бедността, разрухата и дори грозотата понякога придобиват необясним чар, който те хваща за гърлото, а меланхолията неканена се прокрадва в душата.

Срещам тук-там възрастни хора. Някой работи в двора, друг тегли магаренце или се препича умислено на пейката пред къщи. А някога селото бъркало от живот! В средата на 20-ти век то е наброявало над 2500 жители. Всяка къща била обитавана от семейства с по 5-6 деца, а тесните класни стаи на училището едва побирали

